

Spievam červeným uhlíkom,
co fúkajú do očí dym,
ľuďom, čo išli svojím chodníkom
s cieľom rovnakým.

Vždy, keď bol vietor proti nim
a slzy im do očí hnali,
ako keď uhlíky rozfúkaš,
plameň zašľahal.

A keď niekomu došiel dych
a mal už málo síl,
držal palce a pomáhal,
alebo aspoň neškodil.

Nechceli za sebou nechať len
misky vylízané,
dívať sa len tak okolo,
čo sa stane.

Tolkí to stále nechápu,
boja sa, či zívajú,
veľké, špinavé kvapky
uhlíky zhášajú.

Niekoľko blízky sa objaví
a dvere otvorí,
rozfúka v srdci uhlíky,
zas sa oheň rozhorí.

Spievam červeným uhlíkom,
čo fúkajú do očí dym,
všetkým spáleným denníkom
s listom rovnakým.

Je na ňom veta o chvíli,
keď sa hviezdy skrývajú,
keď sa okolo ohniska
dlane stískajú:

Až všetky veci postrácam,
v dlaniach mi ostane vzduch,
najväčšie bohatstvo v rukách mám,
keď impulz obieha kruh.

Spievam červeným uhlíkom.